

София Бенуа

ДЖОАН РОУЛИНГ

ТАЙНАТА НА УСПЕХА

„Не четете само историята, четете биографии, защото те са това, което е животът, но без теорията“.

Бенджамин Дизраели,
писател

Джоан Роулинг
Тайната на успеха

Автор София Бенуа
Превод Лидия Шведова

Издателство „Паритет“, София
220 стр.

Джоан Роулинг – преводачката от Глостършир, която създаде една нова вселена.

Тя се превърна в сензация благодарение на поредицата за момчето магьосник Хари Потър. Носителка е на наградата „Хюго“, Кавалер на Ордена на Почетния легион и е една от най-успешните писателки днес. Първата книга, „Хари Потър и Философският камък“, тя пише през 1997 г. След нея Джоан Роулинг пише още шест части. Седемте книги се превърнаха в бестселъри, а филмите, създадени по тях, са най-касовия франчайз за последните 30 години. През 2012 г. е публикуван първият роман на Роулинг за възрастни – The Casual Vacancy.

Тази книга е за живота на жената, променила детството на милиони деца по света.

Всички права са защитени. Никаква част от тази книга не може да бъде възпроизведена, в каквато и да е форма, без писменото разрешение на притежателя на авторските права.

ISBN 978-619-153-621-4

Съдържание

Детски години	5
Една смърт и едно предателство	19
Живот в Португалия	35
По-малката сестра	50
„Хари Потър и Философският камък“	61
Безстрашният малък магьосник	72
Успех и световна слава	81
Звездното трио: Даниъл, Ема и Рупърт	93
„Прокълнатото дете“	144
Детективски истории и нови планове	170
Важни дати и събития от живота на Дж. К. Роулинг	195
Приложения	
Допълнителни факти от биографията на британската писателка	206
Още нещо любопитно за Джоан Роулинг	211
Известни цитати от знаменитата писателка	212

„Невъзможно е да живееш безгрешно. Дори да сте пределно предпазливи и никога да не допускате провал, вие не дишате с пълни гърди. И точно в това е най-голямата ви грешка“.

Детски години

Джоан Роулинг е родена на 31 юли 1965 г. в семейството на Питър Джеймс Роулинг, инженер в „Ролс-Ройс“, и Ан Роулинг (по баща Волан). Родителите на Роулинг се запознават през 1964 г. на лондонската гара „Кингс Крос“, във влака на път за Арброут. „Майка ми и баща ми бяха градски жители на Лондон. Срещнали се във влака, който тръгвал от гара „Кингс Крос“ за Шотландия, когато и двамата били на по осемнадесет години. Баща ми трябвало да се присъедини към Кралския флот, а майка ми – пак там, към женска военна част. Майка ми разказваше, че била замръзнала, а баща ми ѝ предложил да се стопли под палтото му. Оженили се след една година, когато били на по деветнадесет години и напуснали флота, след като се преместили в град Бристол в Западна Англия“ – разказва Джоан.

Родителите ѝ се оженват на 14 март 1965 г., буквално няколко месеца преди раждането на малката. Дъщеря им се появява на бял свят в Йейт, графство Глостършир (Англия), 16 км на североизток от Бристол.

В началото на творческия си път писателката посочва като място на раждането си съвсем друг град – Чипинг Сотбъри, в който никога не е живяла. Причина за подобно преиначаване на фактите по думите ѝ е, че Йейт винаги ѝ се е струвал мрачно място. Издателите и рекламните ѝ агенти я подкрепили в желанието ѝ да промени биографията си, като си придаде тайнственост. Впрочем от ранното си детство Джоан все измисляла нещо, което всъщност не се е случвало, и много обичала да разказва собствените си приказни истории.

Мястото на появата на бял свят на бъдещата преуспяла писателка всъщност не е особено забележително. Все пак има някои интересни средновековни развалини: замъкът Бриавел – древната резиденция на норманските, а вероятно и на англосаксонските крале; замъкът Бъркли, където бил убит Едуард II и др.

Джоан знае малко за родителите си и близките си роднини. Майка ѝ Ан била наполовина францужойка и наполовина шотландка. Прадядото на Джоан – Дугалд Кембъл (дядото на майка ѝ по майчина линия) – бил ро-

ден в село Ламлаш на остров Аран. Другият ѝ праядо, Луи Волан – също дядо на майка ѝ, но по бащина линия – бил награден с Военен кръст за изключителната му храброст при защитата на село Курсел-льо-Конт по време на Първата световна война.

Четири години след раждането на Джоан семейството се премества от Йейт в Уинтърбърн, който също се намира недалеч от Бристол. Посетителите отбелязват, че Уинтърбърн е прекрасно, красиво градче. Младата Джоан също обича това място. „Наслаждавах се на учението в училището на Уинтърбърн. Средата беше много творческа. Спомням си, че се занимавахме много с моделиране с глина, рисуване и история на литературата, което много ми харесваше. Родителите ми обаче все мечтаеха да си имат собствена къща в тази страна и, когато станах на около девет години, се преместихме в село Татсхил, графство Динз Форест“.

За онова далечно време и познанството ѝ със семейство Потър Роулинг си спомня следното: „На улицата ни живееха много наши връстници, сред които брат и сестра, чиято фамилия беше Потър. Винаги ми е харесвала тази фамилия, като се има предвид, че

Родителите на Джоан Роулинг – Питър и Ан.

Джоан Роулинг в детските си години.

страхотно не ми харесваше собствената ми – по време на сдърпванията на улицата ми викаха „точилка“ (rolling pin) и „търкалящ се камък“ (по името на рок групата „Rolling Stones“). Във всеки случай братът веднъж се появи в печата и се представи като Хари. Разказваше на репортерите, че той и аз сме обичали да се обличаме като магьосници. Нито едно от твърденията му не отговаряше на истината. Фактически единственото, което помня за това момче, беше че караше „Вертолет“ – велосипед, за който мечтаеше всеки през седемдесетте години, и че веднъж замери с камък сестричката ми Ди, заради което го ударих доста силно по главата, като запокитих по него един пластмасов меч (само на мен ми беше позволено да замерям Ди с разни предмети)“.

Като момиченце Джоан била дребничка, пухкава, с лунички по лицето и с очила, но много жизнерадостна и при това – истинска фантазьорка.

„До ден днешен си спомням как разказвах на сестра си история, в която тя беше паднала в заешка дупка и семейство зайци я хранеха с ягоди. Абсолютно вярно е, че първият разказ, който написах (когато бях на пет или шест години!), беше за заек на име Заек. Той се разболя от шарка и на гости му идваха приятели, включително и гигантската пчела на име мис Пчела“.

Джоан Роулинг

Роулинг прекарва най-ранните си години в кръга на хората, които я обичат, под крилото на грижовните си родители и баба. При това си има любима по-малка сестричка Ди, за която съчинява първите си приказки. Така че може със сигурност да се твърди, че детството на Джоан Роулинг е било наистина щастливо.

За псевдонима си тя избира като втори инициал К – в чест на любимата си баба, която се казвала Катлин. И започва да се подписва „Дж. К. Роулинг“, макар че името ѝ е просто Джоан Роулинг. Твърди се също така, че писателката била избрала този псевдоним заради азбучното съзвучие – в английската

азбука буквата *K* идва веднага след буквата *J*. Самата Джоан казва по-късно: „Това беше решение на издателството, но те можеха да ме нарекат както пожелаят, ако ще и Инид Снодграс, беше ми все едно – просто много исках да публикуват книгата ми“.

След като се преместват на новото място, младата Джоан под влияние на майка си се увлича от литературата. По спомени на близките ѝ, майката на Джоан посвещавала цялото си време на семейството и полагала големи грижи дъщерите ѝ да получат добро образование. Ан Роулинг обичала да чете на децата си на глас и някъде към петгодишна възраст Джоан вече знаела наизуст много детски книжки.

Докато учи в училището „Сейнт Майкълз“, Джо разбира, че най-любимият ѝ предмет е английският език.

Спомняте ли си рижото момиченце от „Хари Потър“, което знае всичко? Джоан Роулинг веднъж си признава: „Хърмаяни е базирана изцяло на мен. Тя е моята карикатура на единадесетгодишна възраст, което не ме прави горда“.

В новото училище Джо се сблъсква с проблеми. Учителката мисис Морган решава, че тромавото очилато момиченце е глупавичко и започва по всякакъв начин да подчертава недостатъците ѝ. Кара Джоан да сяда на последния чин вдясно от себе си – на местата за „най-тъпите“.

Разбира се, ученичката ужасно се страхува от мисис Морган.

За този труден период писателката разказва: „Преместването ни съвпадна със смъртта на любимата ми баба – Катлин, чието име по-късно взех като свое второ име. Това беше първата голяма загуба в живота ми, която повлия на чувствата ми към новото училище, което никак не ми харесваше. По цял ден седяхме зад разделителни прегради, заобиколени със стари мастилници.

В моя чин имаше дупка, издълбана от момчето, което бе седяло на това място преди мен. Аз често пъхах палеца си в тази дупка и го мърдах там“.

Въпреки веселия ѝ нрав и разкрепостеността в семейството Джоан расте като свенливо дете. А след като попада в ръцете на такъв човек, като „самата строгост“ Морган, тя се затваря в себе си и гласът ѝ не се чува пред

Джоан като малка със сестра си и майка си.

хората. Впоследствие мнозина от съучениците ѝ я характеризират като необщително, затворено момиче, което постоянно пише нещо в тетрадките си и живее в свят на фантазии и илюзии.

Съдейки по спомените на самата Джоан, училищният и юношеският ѝ период за нея са като изпитание – не ѝ е лесно да се погажда с връстниците си, но се налагало някак си да се справя.

А ето какво се разказва за този училищен период в материала „Джоан Роулинг в страната на чудесата“.

„Единственото, което помрачавало живота на Джо, било училището. Още първия час учителката дала на Роулинг контролно по аритметика, на което тя благополучно се провалила (0 от 10 възможни бала). Мисис Морган, която дележала учениците на умни, които седели вляво от нея, и тъпаци, които се задоволявали с местата вдясно, веднага определила за Джо най-последния чин отдясно.

„Повече никога няма да стъпя в това глупаво училище, защото никога няма да докарам дори тройка по аритметика“ – заявила още от вратата Роулинг на родителите си. „Никога не казвай „никога“ – отговорил баща

й и излязъл прав. Още на другия ден Джо отишла на училище при мисис Морган, а след половин година била удостоена с честта да се премести един чин по-напред.

Проблемът е, че ѝ се налага да смени мястото си с най-добрия ѝ приятел, който преценява усърдието ѝ в ученето като предателство. Този епизод разваля сериозно репутацията на Джо в класа и затова през последната година в училище Роулинг, заклеена като „натегачка“, се спасява от самотата в библиотеката“.

За щастие, в ученическия ѝ живот имало и съвсем нормални учители. За тях Джоан си спомня: „Имах няколко учители, които действително насърчаваха у мен желанието да пиша. Гордостта, която изпитвах, когато четяха работата ми на другите ученици, означаваше много за мен. Човек никога не забравя учителите си, които му казват: „Можеш да го направиш“.

Когато Джоан става на 15 години, семейството ѝ отново се премества. За девойката това означава ново училище и раздяла с приятелите ѝ.